չխզուի միութիւնը, որ երկու կողմերու համաձայնութեամբ կնքուած է Հաւատքի այն դաւանութեան վրայ, զոր հնուց ձեր Մաշտոցը ցոյց կու տար ձեռնադրելի եպիսկոպոսներուն, ընդունելով առաջին եօթը տիեզերական ժողովները եւ ուղղափառ Հաւատքի միւս յօդուածները: Հաւատքի այս դաւանանքը՝ իր ինքնագիր գրութեամբը, աստրագրութեամբն ու կնիքովը, Վեհութեանդ նախորդը, երջանկայիշատակ Փիլիպպոս Պատրիարքը, ղրկած էր այս ժողովուրդին, որպէսզի անոր միջոցաւ վերոյիշեալ միութիւնը հաստատուէր, ինչպէս տեղի ունեցաւ Աստուծոյ շնորհքով: Սակայն միայն Փիլիպպոս Պատրիարքին հրամանով չէ որ ան կը մղուէր ընդունելու եօթը տիեզերական ժողովներուն սահմանադրութիւնները եւ միանալու Կաթողիկէ Եկեղեցւոյ, այլ նաեւ հրամանովը ուրիշ բազմաթիւ պատրիարքներու եւ հայ ժողովներու, որոնք դումարուած են ձեր բարեպաշտ թագաւորներուն ժամանակ, ինչպէս բացայայտ է հայոց պատմութիւնը կարդացողներուն, եւ դլխաւորաբար, (չատերու մասին սակաւ ակնարկելու համար), որոշումները ձեր ընդհանուր ժողովներուն Կարնոյ, Տարսոնի, Սսոյ, Ատանայի· յիրաւի, ձեր այս չորս ամենէն երեւելի ժողովները, նման Աստուծմէ ներշնչուած չորս աւետարանիչներուն, ըստ բաւականի վկայեցին հայոց՝ կաթողիկէ հաւատքին ճշմարտութեան մասին: Արդարեւ այդ ժողովներուն մէջ հայոց ամբողջ